

Af Cand. Phil. i filosofi, forlægger, m.m. Steen Ole Rasmussen

Om sammenholdet på toppen¹
Med smæk for skillingen og de rigtige venner:
Murdoch og Cameron
(kommentaren til uge 32, 2011)

De britiske myndigheder anholdt i løbet af uge 32 mere end 1300 mennesker i forbindelse med de værste optøjer, der er set i landet i 30 år.

Medierne her hjemme havde svært ved at sætte de rigtige betegnelser på uromagerne. Der blev talt om gangstere, raceuroligheder, bøller, simple forbrydere, sammensværgelser og organiserede angreb på det agtværdige engelske samfund. Og sandt er det, at plyndringer, berigelsesforbrydelser, simpel ødelæggelse af offentlig og privat ejendom, hærværk og tilfældig vold, alt sammen høre ind under det, der i juridisk forstand kun kan kategoriseres som ulovligt. Men det er forkert at beskrive begivenhederne som gangsteropgør, primært racebetingede og

¹ Lagt på nettet d. 14/8 2011

som et fuldstændigt autarkt fænomen i forhold til den engelske og resten af menneskehedens mentale og fysiske konstitution.

En sociolog kan med et halvt øje se mediernes let gennemskuelige forsøg på at lukke af for de mere forpligtende, sande og mentalt anstrengende forklaringer, der kunne gives på det, der sker her.

Den britiske Prime Minister, David Cameron, betegnede simpelt hen uromagerne som syge i en af sine udtalelser til pressen.

Udtalelsen fik ikke det engelske retsvæsen til at standse sine lynbehandlinger af de anholdte eller den til omstændighederne opfundne procedure – beregnet på hurtig domfældelse af de mange uromagere.

Politiske udtalelser

Den konservative leders udtalelse var politisk, og politiske udtalelser er pr. definition kun politiske, dvs. hverken videnskabeligt sande eller falske eller juridisk bindende og forpligtende for den sags skyld.

Politiske udtalelser sættes i verden med det formål, at få et fænomen eller en social realitet anbragt i et bestemt semantisk lys. Cameron lever som politiker af at gøre sig populær hos et bestemt segment af forbrugere af politiske budskaber. Og som sådan er han en del af den kulturkonservative elite i landet, der har det bedst med at se på den sociale uro som ren isoleret sygdom.

For så vidt som det lykkes det politiske system at betegne elendigheden som tilfældigt opstået sygdom, så fjerner det opmærksomheden fra de forklaringer, der handler om marginalisering og almindelig mental ydmygelse af de millioner af briter, der, modsat så mange af de kulturkristne og konservative briter, aldrig har haft en chance økonomisk og socialt.

Muligheden for på videnskabelig vis at klassificere nogen som syge i klinisk forstand tilhører pr. definition ikke politikeren. Og hvis det havde været en juridisk forpligtende udtalelse, så ville det have givet uromagerne amnesti i forhold til retsvæsenets praksis, dvs. hævet dem ud af retsvæsenets domæne og overført dem til patologiens og sundhedsindustriens terapeutiske domæne.

Det store fællesskab

Cameron står ikke alene. Det engelske samfund har alt overvejende rubriceret disse historiske begivenheder som sygdom, uden på den måde at have indstiftet en indikationsværdi for eller villet betegne et symptom på noget dybere. Samtidigt bliver uromagerne behandlet af ordensmagten og retsvæsenet ud fra noget, der ligner undtagelsestilstand.

Hvor man i Norge har været næsten enige om, at det ville være alt for bekvemt, rent mentalt for det norske samfund, at kategorisere deres egen masse-morder, Anders Breivik, som syg, så har det engelske samfund ikke haft svært ved at kategorisere deres tusindvis af uromagere som syge.

Det er således udtryk for det engelske samfunds forståelse for baggrunden for de tusindvis af mennesker, der har lavet brand i gaderne, plyndret og ødelagt i mere end en håndfuld af de største engelske byer. Et eklatant eksempel på kognitivt svigt, bekvemt tilbagelænet afstumpet forståelse for sig selv, sit land og hele sociale konstitution.

I andre lande er man også utilfredse

I Spanien har flere hundrede tusinde unge mennesker, mestendels ledige og marginaliserede mennesker mellem 18 og 25, protesteret fredeligt i perioder fra maj måned og ind til i dag. De er utilfredse med en ledighedsprocent på 43 for sin egen aldersgruppe, og de gør opmærksom på, at de savner repræsentation i det politiske system. Protesterne består af fredelige marcher, fredelige demonstrationer og besættelser af offentlige pladser, der ikke er set større noget sted i Europa i flere årtier, dvs. siden murens fald. Begivenhederne har påkaldt sig absolut ingen opmærksomhed uden for landets grænser. Og internt i landet, så springer de to ledende grupper, PSOE (Det spanske socialdemokrati) og PP (Spansk Højre), op og ned på det. Det parlamentariske system er skruet sådan sammen, at der skal mere end meget til, før en tredje politisk gruppe nogen sinde kan få noget at sige på nationalt plan.

Det arabiske forår, dvs. alle de større eller mindre opstande, der er set i Nordafrikanske og mellemøstlige samfund, har ikke gjort det lettere for de mere heldigt stillede i de europæiske lande at beskrive sin rolle i verdenssamfundet.

Hjælp til de tilfredse

Saudi Arabien har bestilt 200 af verdens mest avancerede kampvogne i Tyskland. Prisen er underordnet for landet, der svømmer i olie og importerede slavearbejdere. Saudi Arabien har brug for noget militært isenkram, i kampen mod folkelige opstande i og omkring sit land. Med vestlig støtte håndhæver man Sharialovgivningen, hvor halshugning, håndafhugning m.m. hører til dagens orden, og hvor kun borgerne i landet beskyttes af denne middelalderlige form for jurisdiktion, statsmagt.

Den vestlige verdens påstand om, at økonomisk velstand automatisk fører til social velstand, indstiftelse af en samfundsorden, der er i overensstemmelse med det internationale samfunds gældende menneskerettigheder, denne påstand er let at tilbagevise med udgangspunkt i forholdene ikke bare i Saudi Arabien, men i andre af de vanvittigt rige oliestater i regionen.

Dubai, Emiraterne, Bahrain, og Israel er stærkt subsidierede af den vestlige verden, enten som følge af vestlig afhængighed af olie, eller, som for Israels vedkommende, af ideologiske og magtstrategiske grunde.

Israel har som vestens mest loyale udgave af en fremskudt militærpost i regionen haft frie hænder til at skide højt og flot på de oprindelige palæstinenserers menneskerettigheder. Israel gør hvad der passer landet både inden for landets grænser såvel som uden for i de besatte områder.

Den vestlige verden støtter de forhold, man finder i regionen, både direkte og indirekte, med samhandel, køb af olie og med leverancer af de våben, som regionens ledere har brug for. Det stinker af hykleri, dobbeltmoral, simpel økonomisk og politisk opportunisme.

Moder natur græder også

På grund af global opvarmning, generel overbefolkning, underminering af mulighederne for produktion af føde, simpelt fråds og svineri med verdens ressourcer, så er fødevarepriserne eksploderet i år. Det er en del af den underlæggende realitet bag de folkelige opstande og mere eller mindre fredelige protester rundt om i verden.

Den realitet, som alverdens mennesker rammes af, som følge af mangel på basale livsbetingelser, føde, livsrum, rent miljø og ressourcer, gør mennesket endnu mere afhængig af pengesfæren, der lukker sig mere og mere om sig selv, til fordel for de økonomisk højtflyvende. Pengenes betydning tager til, i takt med at naturen bukker under. Men kan pengene erstatte naturen?

Realiteten bag opstandene handler også om simpel skævhed i fordelingen af goderne og de slemt arrogante former for selvpromovering af egeninteresserne hos den økonomisk højtflyvende bæreme af bedsteborgere, som vi ser det hos dem, der hvor de befinder sig, i ca. 12 kilometers højde over alt på den lille planet.

Højsang

Heroppe synger man sangen om, at ens egen succes er alle andres og forudsætningen for alle andres. Man digter videre på budskabet om;

- at det gigantiske forbrug og svineri med jordens ressourcer er løsningen på alverdens mangelsituation,
- at ens egne akkumulerede kapitalværdier og forbrug af jordens ultimativt begrænsede livsbetingelser er forudsætningen for, at andre kan få andel i noget lignende.

Det er selvfølgelig løgn, men fortællingen er så bekvem for segmentets mentale tilstand, at de køber den alligevel, og er parat til at gentage den med glæde for sig selv og alle andre her fra og til deres eller vores alle sammens dages ende.

Hårde facts og lunkne forbindelser

Der kan ikke laves nogen entydig kausal forklaring eller på anden vis videnskabelig forklaring på sammenhængen mellem de folkelige opstande rundt om i verden og udviklingen i fødevarepriserne, men sammenfaldet er ikke nogen tilfældighed, og den mangfoldighed af ikke lineære relationer, der er mellem de i social forstand eksterne betingelser (naturen) og de interne sociale begivenheder, som de folkelige opstande er udtryk for, ja de hører med til billedet.

Selve de semantiske rammer, som begivenhederne falder i – i de forskellige regioner af verden, inden for de forskellige tilhørsforhold, der afstikker rammen for den sociale selvforståelse med sine traditioner og ideologiske karakter, der kommer af økonomi, religion, ideologi osv. – bestemmer hvordan de forskellige begi-

venheder opleves, iagttages. Det sociale udgør forudsætningen for de betydninger, som både internt sociale og eksternt naturlige hændelser får internt i samfundet. Som sociale væsner udgør vi vore forudsætninger for at kunne forstå og iagttage noget som helst. Disse forudsætninger er værd at forholde sig til. Og de ender aldrig rent op i f.eks. videnskabens stringente kriterier for at skelne mellem sand og falsk viden, f.eks. i overensstemmelse med logikkens regler for korrekt deduktive slutninger. Det ved man alt om i de professionelle kredse, der lever af at italesætte budskaberne til massemediernes forbrugere. Man har det som fisk i vandet, her hvor politiske og kommercielle interesser for længst er smeltet sammen.

Om det at se, høre, lugte, smage og røre ved sig selv

De store kommercielle medier har ingen interesse i at tematisere det sociale, som det det også er, nemlig den semantisk kognitive ramme, som mediernes informationer falder i, og som bærer betydningerne og oplevelserne af mediernes gigantiske udbud af budskaber.

Den reflekterende og noget dybere form for forståelse for, hvad der foregår i verden, er stort set bortcensureret fra de store kommercielle mediers brugerflader.

Man har af kommercielle grunde alt for travlt med at bekræfte de mere bekvemme former for selvforståelse, der findes hos de betalende forbrugere af salgbare budskaber.

Sandheden om disse sammenhænge og det sociale indflydelse på livets mulighedsbetingelser, det forhold at de socialt og økonomisk højtflyvendes livsstil sådan set er en stor del af forklaringen på det, man nu vælger at beskrive som det syge, ja det er for kompliceret, kritisk og negativt for medieindustrien at forholde sig til. Det sælger ikke af samme årsag. Derfor vælger man at satse kortsigtet på sin egen overlevelse i kommerciel forstand; man bøjer sig for og tilbyder ideologisk, markedsfundamentalistisk, de vilkår, der afstikker retningen ud over afgrunden.

Elendigheden handler bl.a. om, at den ikke tillader beskrivelsen af sig selv som elendighed. For at fungere under de vilkår, der gælder for medieindustrien, så er medieindustrien nødt til at slikke det stinkende, tilbagelænedede, bekvemme, storforbrugende og storsvinende selvfedede segment noget så læsterligt i røven.

Rupert Murdoch ved godt, hvad der har gjort ham til verdens største mediemogul. (Det er ikke kritisk journalistik, dybdeborende sociologiske forklaringer på samfundsforholdene, forpligtende og nøgtern beskrivelse af relationen mellem den økonomiske vækst og den hastighed, hvormed menneskeheden tenderer mod at underminere sit eget livsgrundlag.)

Det er:

- sladderjournalistik,
- simpel promovning af og reklame for den økonomisk højtflyvende livsstil,
- spionage mod og intimidering af kritikere af de højtflyvende,
- tilfældig fokusering på småfolks løsrevne skæbner og ulykker,

- italesættelse og dæmonisering af tilfældige og ufarlige kulturelle fænomener fra og i tredje verdens lande,
- fortrængning af opmærksomheden fra sig selv som den virkelige trussel for sig selv og livet på den lille blå planet.

Mediemogulens succes er i den grad beviset på, at moderne succes er alt andet end et sundhedstegn, for nu at vende tilbage til patologien igen.

Det patetiske sammenhold

David Cameron er storforbruger af Rupert Murdochs ydelser. Uden denne mogul, tidligere ansatte og uddannede i Murdochs imperium, så var han aldrig blevet Premierminister i Storbritannien. De skandaler, der har ramt Murdochs imperium, klistrer derfor også til Cameron.

Uroen er kommet som sendt fra himlen

Uroen er kommet som sendt fra himlen set fra toppens side. Al fokus på det politiske systems sammenspisthed med Murdoch og hans metoder er forsvundet som dug for solen, i og med de folkelige opstande.

Murdoch selv

Ved ugens begyndelse frygtede den internationale økonomisk højtflyvende elite, at dens kapitalværdier skulle implodere i løbet af ugen. Det skete ikke. Kurserne gik godt nok hysterisk op og ned på verdens børser, men endte nærmest uafgjort.

Herhjemme rumsteres der med en ny bankpakke. Man har lånt ud her til lands, til landets husejere og erhvervslivet, og der er med udsigt til kæmpe fald på kapitalværdierne ikke længere dækning for udstedelsen af de mange lån, udstedelsen af så mange penge. Det fri marked risikerer derfor at gå tør for likvider.

Alverdens kreditorer, indehavere af tilgodehavender og krav på fremtiden i form af pålydende pengeværdier, risikerer at miste deres krav på fremtiden. Det ville ikke være noget tab for verden, men da det er dem, der sidder på den topstyrede udgave af den sociale selvbeskrivelse, ja så beskrives det "som om", at det var verden, der blev fattigere på den måde.

Man er derfor også enige over hele linien i dansk politik fra SF over midten og ud til DF om, at bankerne da selvfølgelig skal have en 4. bankpakke, nye statsgarantier for indskydere af kapital i den skrantende finansielle industri, fortsat ekstremt lempelige lånevilkår for bankerne hos nationalbanken, altså rigelige med lånemidler, lempelige krav m. hensyn til sikkerhedsstillelse, ekstrem lav diskonto osv. Rygterne siger også, at den danske stat nu skal gå ind og definere hvilke banker, der er udtryk for "det fælles bedste", og hvilke der ikke er. Dem der er for store til at gå ned identificeres med "det fælles bedste", de skal derfor have hjælp til at overtage de andre, dvs. de sunde dele af de andre, mens staten nationaliserer alt det syge.

Der er her tale om en ekstremt arrogant udgave af den form for markedsfundamentalisme, som er blevet dyrket hensynsløst oppe fra og ned i mere end 30 år over alt i den vestlige verden. Alt, hvad der hedder tab i de liberale erhverv, skal nationaliseres, hvorimod de mange former for ubegrundede værdistigninger stadig skal tilfalde den økonomisk højtflyvende elite. Alt sammen lovprises med sangen om det private initiativs velsignelser.

Fra nu af ved vi altså, at finanssektoren bare skal satse hele butikken igen og igen. For hvis det går godt, ja så får de lov til at beholde gevindsten, og hvis det går dårligt, så har man staten, her til lands skrællespanden "finansiell stabilitet", til at overtage tabene.

Hvis en og anden fik lyst til at kaste med rådne æbler efter denne orden, ja så har vi også karaktertyper her til lands, som Cameron og Murdoch, der kan beskrive en sådan adfærd som isolerede tegn på sygdom i hovederne, som helt løsrevne og autarke individers patetiske adfærd.

Det koster jo ikke noget at generere penge, gæld, dvs. sætte verden i gæld og gøre krav på fremtiden. Det gør man så i smuk forening mellem statsmagt og finansindustri. Når pengene og kravene på fremtiden hos denne akse - ondskabens akse kunne man kalde det, set ud fra miljøets, de marginaliserede lande og befolkningsgruppers perspektiv – forsvinder, synker sammen, som dug for solen i takt

med at kapitalværdierne imploderer, forsvinder, ja så kreerer man bare nogle nye gældsbeviser, penge. Det koster nemlig ingen ting.

Hvis det bare var tilnærmeligt rigtigt, at kapitalværdierne kunne erstatte sine egne forudsætninger, dvs. hvis bare det var tilnærmeligt rigtigt, at den energi- og resourcetunge omsætning kunne kompensere for eller erstatte det tab af muligheder, som den økonomiske vækst er udtryk for, ja så kunne man tale om at producere og forbruge sig ud af den mangel, der skyldes produktion og forbrug i økonomisk forstand. Men ind til videre er der intet, der tyder på, at den økonomiske omsætning af ressourcer og fossile energiressourcer fører til noget, der kan kompensere for eller træde i stedet for de ressourcer og de fossile brændsler, der netop går til i processen.

Det vækstorienterede økonomiske dogme – der endnu fungerer som det økonomisk succesfulde men meget dårligt videnskabeligt funderede økonomiske præsteskabs præmis bag enhver udredning eller forklaring omkring genstandsfeltet for deres opmærksomhed – er i al sin enkelthed den antagelse, der siger, at tilvæksten i kapitalværdien kan kompensere for tabet af de ressourcer, der måtte gå tabt i den økonomiske væksts proces. Sagt på en anden måde, trossætningen, dogmet, handler om, at penge, optjent ved de processer, der f.eks. befordres af afbrænding af fossilt brændsel, kan erstatte tabet af det fossile brændsel, der går til i processen.

Der er tale om ren overtro, ideologisk markedsfundamentalistisk dogmatisk nonsens.

Påstanden hævder sig som universelt gyldig, men lever ved de dogmatiskes konkrete kognitivt praktiske performance, vedtaget som aksiom i de økonomiske teorier, som alverdens medier og politikere bygger deres økonomiske forståelse på, hamrende dogmatisk, og på ingen måde eftervist empirisk eller teoretisk på forpligtende videnskabelig vis. Det eneste, der bærer dogmatikken oppe, er dens funktion i det politiske system og de kommercielle mediers iscenesættelse af sig selv og de økonomisk højtflyvendes betydning for udviklingen. Det er så bekvemt, at kunne se sin egen afbrænding af olie, destruktion af jordens klima, og forarmelsen af livet på jorden som løsningen på selv samme problemer.

De sociale spændinger er ikke så store her til lands. Arbejdsløsheden er dog nok noget større, end den fremstilles i de officielle statistikker. Men det ser ud som om, at vi lever i noget af et smørhul. Min egen friværdi befinder sig da også på et sted imellem 2 og 3 millioner gode danske kr., når man trækker mine lån fra den offentlige vurdering af mine tre huse. I grunden tilhører jeg toppen af verdenssamfundet. Det er da også derfor, at jeg kan synge med på hyldesten til den engelske dronning. Lad dette være de sidste bemærkninger til denne uges begivenheder. Og lad os så synge "[God save the queen](#)" sammen.

Mvh. Steen
Odense d. 14/8 2011

http://borsen.dk/nyheder/oekonomi/artikel/1/212530/under_halvdelen_af_befolkn_ingen_er_i_arbejde.html

<http://www.spiegel.de/panorama/justiz/0,1518,druck-779489,00.html>

<http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,779897,00.html>

[Er eurokrisen rykket til Frankrig?](#)

<http://www.spiegel.de/panorama/justiz/0,1518,779268,00.html>

<http://www.spiegel.de/wirtschaft/soziales/0,1518,druck-778952,00.html>